Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 017 van 15 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **op het kantoor van advocaat K. VERSTREPEN**
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jamaicaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2024 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 september 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gezien de pleitnota van de verzoekende partij.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. SMEEKENS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 september 2023 bij de Belgische ambassade in Kingston, Jamaica, een eerste aanvraag in voor de afgifte van een visum kort verblijf, type C, met het oog op een familiebezoek in Nederland. Op 16 oktober 2023 weigert de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van het gevraagde visum.

1.2. Verzoeker dient op 18 juni 2024 bij de Belgische ambassade in Kingston, Jamaica, een tweede aanvraag in voor de afgifte van een visum kort verblijf, type C, met het oog op een familiebezoek in Nederland. Op 23 augustus 2024 weigert de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor

Asiel en Migratie opnieuw de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *(2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond Betrokkene legt geen vervoerreservaties neer die aantonen dat hij naar Nederland wenst te reizen.*
- *(3) U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten*

Ontbreken tenlasteneming conform aan de wetgeving: Het voorgelegde document is niet origineel.
Betrokkene toont niet aan te beschikken over voldoende financiële middelen om de kosten verbonden aan de reis en het verblijf in België te kunnen waarborgen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 14 en 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode), van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"1. De bestreden beslissing beroept zich op twee elementen:
[…]
Verwerende partij gaat hier echter te kort door de bocht. Beide elementen worden hierna apart bekeken:
2. Om te beginnen stelt verwerende partij ten onrechte en op voorbarige wijze dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zouden zijn aangetoond, omdat verzoeker geen vervoersreservaties heeft voorgelegd die aantonen dat hij naar Nederland wenst te reizen.
Het voorleggen van vervoersreservaties is immers niet verplicht. Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf kunnen op eender welke wijze aangetoond worden, zonder dat de Visumcode daarbij vereist dat vervoersreservaties worden voorgelegd.
Artikel 14 van de Visumcode geeft een overzicht van de bewijsstukken die aanvragers dienen te verschaffen. Bijlage II bij de Visumcode bevat een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van een aanvrager kan verlangen (zie artikel 14.3 Visumcode).
De aanhef van deze niet-limitatieve lijst met bewijsstukken in de Visumcode luidt als volgt:
"De in artikel 14 bedoelde bewijsstukken die door visumaanvragers dienen te worden verstrekt, kunnen onder meer zijn:
A. DOCUMENTEN WAARUIT HET DOEL VAN DE REIS BLIJKT
[..]
3. voor reizen in het kader van toerisme of met een privékarakter:
a) documenten met betrekking tot huisvesting:
— een uitnodiging van de eventuele gastheer/gastvrouw;
— een document van de instelling die logies verstrekt of elk ander geschikt document waaruit de beoogde accommodatie blijkt;
b) documenten met betrekking tot de reisroute:
— bevestiging van de boeking van een georganiseerde reis of elk ander geschikt document waaruit de voor genomen reisplannen blijken;
— in geval van doorreis: visum of inreisvergunning voor het derde land van bestemming; tickets voor de verdere reis;" […]
Artikel 14.3 van de Visumcode spreekt duidelijk over een niet-limitatieve lijst met bewijsstukken. Deze lijst zelf met bewijsstukken vat aan met de vermelding dat het om facultatieve bewijzen gaat ('kunnen onder meer zijn').
Door te concluderen dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, louter en alleen omdat er geen vervoersreservaties naar Nederland zijn voorgelegd en zonder rekening te houden met de andere relevante stukken in het dossier, gaat verwerende partij dan ook onzorgvuldig te werk, en wordt artikel 14 en 32 van de visumcode geschonden.
Bij zijn aanvraag legde verzoeker een aantal bewijsstukken voor ter staving van het doel en de omstandigheden van zijn verblijf. Verwerende partij zag deze stukken echter over het hoofd, en laat het ook

na om te motiveren waarom deze stukken niet afdoende zijn om het doel en de omstandigheden van het verblijf te staven.
Het gaat om de volgende stukken:
- *Een kopie van een eerder toegekend visum waarmee verzoeker naar Nederland reisde;*
- *Het visumformulier, waarbij als doel van het verblijf werd opgegeven 'bezoek aan vriendin en dochter in Nederland';*
- *Kopies van de paspoorten van verzoekers partner en dochter, die beiden de Nederlandse nationaliteit bezitten;*
- *Bewijsstukken waaruit blijkt dat verzoeker een dochter heeft samen met zijn partner;*
- *Een uitnodigingsbrief van verzoekers partner, waarin ze onder meer als volgt schrijft:*

  Ik wil u laten weten dat ik de heer [A.] uitnodig om naar Nederland te komen voor een kort verblijf. Tijdens zijn verblijf zal ik alle kosten die heraan verbonden zijn […] op mij nemen. Tevens biedt ik de heer [A.] onderdak voor deze gehele periode en zal ik eventuele medische kosten die buiten de afgesloten verzekering vallen op mijn nemen.

  […]

  De reden om de heer [A.] uit te nodigen is omdat ik na mijn laatste bezoek in Jamaica, in december 2023 nu geen tijd heb om op korte termijn naar hem af te reizen. Ons dochter is ook niet altijd in staat om naar haar vader toe te gaan i.v.m. haar studie.

  Naast mijn fulltime werkzaamheden heb ik sinds kort een andere onderneming erbij gestart waarvoor ik nu niet afwezig kan zijn. Bovendien wil ik mijn vriend ook een fijne vakantie in Nederland bezorgen en daarbij hem nog meer kennis te laten met de stad Amsterdam waar wij woonachtig zijn.

  Wij kennen elkaar sinds 1992 en hebben in 1997 een dochter gekregen. Wij hebben er toen voor gekozen dat ik ben terug gekeerd naar Nederland en de heer [A.] in Jamaica is gebleven. Ondanks de grote afstand is onze relatie altijd goed gebleven.
- *Bewijsstukken van de relatie van verzoeker met zijn Nederlandse partner.*

Daarnaast legde verzoeker een brief voor van zijn Nederlandse raadsman, waarin deze expliciet het doel van het voorgenomen verblijf toelicht, telkens met verwijzing naar de relevante bewijsstukken:

Namens cliënt vraag ik graag uw aandacht voor het volgende:

Doel

Betrokkene wenst een visum voor kort verblijf aan te vragen om tijd door te brengen met mevrouw [N. N.] (hierna: referent) en zijn dochter, [N. Z. N.].

Van belang is dat aan betrokkene eerder een visum kort verblijf is afgegeven en hij hier op correcte wijze gebruik van heeft gemaakt. Ter onderbouwing daarvan zend ik u als productie 1 een kopie van het eerder toegekende visum.

Als productie 2 zend ik u de onderhavige aanvraag. Het doel van het bezoek is hetzelfde als in 2012, zijnde een bezoek aan zijn vriendin en (inmiddels volwassen) dochter. Als productie 3 worden kopieën van de paspoorten overgelegd van client en referent, inclusief haar reisstempels. Als productie 4 zend ik u de bewijsstukken waaruit blijkt dat hij de vader is.

Betrokkene en referent kennen elkaar al ruim dertig jaar. In 1992 hebben zij elkaar ontmoet en in 1997 is uit de relatie een dochter geboren. Betrokkene en referent hebben altijd een lange afstandsrelatie gehad, dit werkt voor beide prima. Referent reist af en toe naar betrokkene, maar vanwege het starten van een nieuwe onderneming hebben zij de wens dat hij voor een korte periode van 3 weken naar Nederland komt. Ook voor zijn dochter is het lastig om (steeds) naar Jamaica af te reizen vanwege haar studieverplichtingen.

Als productie 5 treft u een eigen verklaring van referent, waarin zij uitgebreid ingaat op de reden van de uitnodiging en de economische activiteiten van betrokkene op Jamaica.

Als productie 6 zend ik u nadere bewijsstukken van hun relatie. Deze bewijsstukken omvatten:

Een uitdraai van telefoongesprekken naar referent en foto's. Hieruit blijkt genoegzaam dat zij elkaar al jaren kennen en een relatie (op afstand) onderhouden.

Van belang is aan te geven dat betrokkene laaggeletterd is. Betrokkene en referent communiceren aldus niet met elkaar via whatsapp chat. Maar zoals te zien is in de bijlage bij productie 6 bellen zij veelvuldig met elkaar. Hieronder valt ook beeldbellen.

Er is geenszins een wens om zich te vestigen in Nederland. Indien hij dat al gewild had hij al jaren eerder een daartoe strekkend verzoek ingediend.

Met al het voorgaande heeft betrokkene zijn relatie met referent en zijn dochter en daarmee het doel van zijn reis meer dan voldoende onderbouwd. Van een onduidelijk doel kan dan ook geen sprake zijn.

Verwerende partij hield ten onrechte geen rekening met de voorlegde relevante bewijsstukken en toelichting van verzoekers Nederlandse raadsman. Nochtans werd het doel van de reis expliciet verduidelijkt, met verwijzing naar de relevante stukken.
Verwerende partij ging dan ook onzorgvuldig te werk door geen rekening te houden met deze stukken en hier geen motieven rond op te nemen. Voorts werd de motiveringsplicht geschonden, omdat verwerende partij het nalaat om te motiveren waarom deze bewijsstukken niet zouden volstaan om het doel en de omstandigheden van het verblijf aan te tonen.

3. Daarnaast meent verwerende partij dat verzoeker niet heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor de duur van zijn verblijf en voor de terugreis naar Jamaica. Dit omdat de verbintenis tot tenlasteneming geen origineel document is maar een kopie.
Verwerende partij schendt hier de formele motiveringsplicht. Verwerende partij stelt immers de voorgelegde tenlasteneming niet conform is aan 'de wetgeving', maar laat het na om de rechtsgrond te vermelden waaruit zou moeten blijken dat een kopie van dit document niet volstaat, en de originele verbintenis tot tenlasteneming moet voorgelegd worden. Een algemene verwijzing naar 'de wetgeving' volstaat geenszins.
Relevant hierbij is arrest nr. 42.240 van Uw Raad van 23 april 2010, waarbij eveneens een kopie van een verbintenis tot tenlasteneming werd voorgelegd, en de DVZ het naliet om de rechtsgrond te vermelden waaruit zou moeten blijken dat een kopie niet volstaat. Uw Raad stelde hierbij de schending van de formele motiveringsplicht vast:
[…]
Ondergeschikt, en ten overvloede, wenst verzoeker nog te verwijzen naar de Omzendbrief betreffende de afschaffing van het voor eensluidend verklaard afschrift in de verblijfsreglementering voor vreemdelingen van 6 december 2005, BS 30 december 2005. Deze omzendbrief verduidelijkt dat artikel 508 van de programmawet van 22 december 2003 de wettelijke of reglementaire verplichtingen om een voor eensluidend verklaard afschrift voor te leggen aan federale overheidsdiensten of openbare instellingen die er van afhangen, afgeschaft worden. Sinds 31 maart 2004 volstaat het om in deze gevallen een eenvoudige kopie van het originele document over te maken.
Uit het bovenstaande blijkt dat verwerende partij ten onrechte de kopie van de verbintenis tot tenlasteneming niet in rekening bracht, en op voorbarige wijze concludeerde dat verzoeker niet heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor de duur van zijn verblijf en voor de terugreis naar Jamaica."

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"Zoals uit de bestreden beslissing blijkt wordt gemotiveerd waarom de verzoekende partij geen visum type C wordt afgeleverd waarbij verwezen wordt naar artikel 32 van de Visumcode en wordt uiteengezet dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond alsook dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld. De redenen daartoe worden vermeld.
De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.
De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).
Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).
Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.
Artikel 23, lid 4 van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32, lid 1 van de Visumcode.
Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de volgende bepalingen van artikel 32 van de Visumcode waarvan toepassing wordt gemaakt in de bestreden beslissing:
[…]
Artikel 14, lid 1, d) van de Visumcode voorziet dat het de aanvrager van een eenvormig visum toekomt om "informatie [te verstrekken] die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen". In bijlage II bij de Visumcode, dat een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken bevat, wordt verduidelijkt dat het onder meer kan gaan om de volgende stukken:
"1. reservering van een retour- of rondreisticket;
2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;
3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;
4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;
5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie."
Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de verwerende partij op grond van elk van de hierboven vermelde motieven de aanvraag kan weigeren. Daarbij is niet voorzien in een systeem van cumulatieve weigeringsmotieven op grond waarvan men het visum zou kunnen weigeren. De vaststelling dat is voldaan

aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.
Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijft beschikt de gemachtigde over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 60-63).
Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag voor een visum kort verblijf heeft ingediend om zijn dochter in Nederland te bezoeken.
Verzoeker heeft bij zijn aanvraag de volgende stukken neergelegd:
• Zijn Jamaicaanse paspoort,
• Verzekering dat geldig is van 23/8/2024 t/m 13/9/2024,
• Uitnodigingsbrief dat weliswaar niet ondertekend is door de garant (dat ze verantwoordelijk is voor alle kosten van verzoeker tijdens zijn verblijf in Nederland en zijn reiskosten,
• Kopie van het paspoort van de garant,
• Kopie van het paspoort van de dochter van verzoeker, [N. N.],
• Kopie van de verbintenis tot tenlasteneming dat niet goed is uitgeprint, de pagina's zijn niet in de juiste volgorde bovendien,
• Certificaat van inschrijvingsbewijs van de onderneming van de garant,
• Screenshot van het bankrekeningnummer van verzoeker,
• Brief van de raadsman van verzoeker, het schrijven verwijst naar meerdere bijlagen maar de bijlagen zijn niet toegevoegd aan het brief,
De ontbrekende documenten bij de aanvraag zijn:
• Zijn vluchtschema,
• Maandelijkse inkomensbewijs van de laatste 3 maanden van verzoeker,
• Verbintenis tot tenlasteneming,
• Bewijs van de maandelijkse inkomsten,
• Bankuittreksel van de laatste 3 maanden van verzoeker.
Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat hij zijn partner en zijn dochter in Nederland wenst te bezoeken. Verzoeker verwijst hierbij naar het schrijven van zijn raadsman in Nederland. Uit het administratief dossier blijkt dat de raadsman van verzoeker de bijlagen aan haar schrijven niet heeft toegevoegd. Het administratief dossier bevat enkel het brief en niet de bijlagen.
Daarnaast haalt verzoeker aan dat een kopie van de verbintenis tot tenlasteneming voldoende moet zijn.
Artikel 17/2 van het koninklijk besluit van 08/10/1981 vermeldt het volgende:
§ 1. De verbintenis tot tenlasteneming bedoeld in artikel 3bis van de wet, moet overeenkomen met bijlage 3bis en twee delen omvatten. Het eerste deel is de verbintenis tot tenlasteneming en het tweede deel bevat informatie die bestemd is voor de garant en de onderdaan van een derde land die ten laste wordt genomen.
Om een geldig bewijs van de bestaansmiddelen die vereist zijn voor een kort verblijf in België te vormen moet het eerste deel van de verbintenis tot tenlasteneming recto verso gedrukt zijn, moet het origineel zijn en mag het geen wijzigingen bevatten.(…)" […]
Zoals blijkt uit artikel 17/2 van het koninklijk besluit van 08/10/1981 moet het voorgelegde document het origineel zijn en geen kopie!
Daarnaast besloot verweerder dat volgens hem niet afdoende is aangetoond dat verzoeker nog beschikt over betekenisvolle en/of actuele familiale banden in het land van herkomst en evenmin blijkt dat hij een sterke financiële band heeft met het land van herkomst gezien de bewijsstukken hieromtrent ontbreken.
Verzoeker heeft een onvolledig visumaanvraag ingediend en uit kritiek dat de gemachtigde een weigeringsbeslissing heeft genomen maar het is de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om alle nuttigde documenten bij zijn aanvraag toe te voegen.
De verwerende partij heeft rekening gehouden met de door de verzoekende partij voorgelegde stukken aangaande zijn persoonlijke situatie in het herkomstland en de banden die hij hiermee heeft. De verwerende partij heeft duidelijk uiteengezet waarom, ondanks de voorgelegde stukken die doen getuigen van een band met het herkomstland, deze band toch niet afdoende is aangetoond. Uit de gehanteerde motivering blijkt thans dat de verwerende partij op zorgvuldige wijze alle voorgelegde stukken in zijn beoordeling heeft betrokken."

2.3.1. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het

begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.3. De bestreden beslissing geeft aan te zijn genomen op basis van artikel 32 van de Visumcode, waarvan de relevante bepalingen luiden als volgt:

"1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:
a) indien de aanvrager:
[…]
ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;
[…]
iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;
[…]"

Het door verzoeker nog geschonden geachte artikel 14 van de Visumcode voorziet in zijn relevante bepalingen verder als volgt:

"1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:
a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscode;
[…]
3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die van de aanvrager kunnen worden verlangd om te verifiëren of aan de voorwaarden van de leden 1 en 2 is voldaan, is opgenomen in bijlage II.
4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling of van particuliere logiesverstrekking, of van beide overleggen door het invullen van een formulier dat door de lidstaat is opgesteld. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:
a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling of van particuliere logiesverstrekking, of van beide;
b) of de garantsteller of uitnodigende persoon een particulier, een onderneming of een organisatie is;
c) de identiteit en contactgegevens van de garantsteller of uitnodigende persoon;
d) de identiteitsgegevens (voornaam en achternaam, geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit) van de aanvrager(s);
e) het verblijfadres;
f) de duur en het doel van het verblijf;
g) eventuele verwantschap met de garantsteller of uitnodigende persoon;
h) de op grond van artikel 37, lid 1, van de VIS-verordening te verstrekken informatie.
Het formulier wordt in de officiële taal of talen van de lidstaat opgesteld en daarnaast in ten minste één andere officiële taal van de instellingen van de Unie. Een model van het formulier wordt aan de Commissie toegestuurd.
[…]"

2.3.4. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert verder dat deze steunt op twee motieven, met name:

1) De vaststelling dat verzoeker het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende heeft aangetoond, nu hij geen vervoersreservaties voorlegt die aantonen dat hij naar Nederland wenst te reizen.
2) De vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond te beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor zowel de duur van het voorgenomen verblijf als de terugreis, nu een tenlasteneming "*conform aan de wetgeving*" ontbreekt en met name geen originele tenlasteneming voorligt.

2.3.5. Gelet op de bewoordingen artikel 32 van de Visumcode blijkt dat er sprake is van cumulatieve voorwaarden die moeten zijn vervuld ("*wordt […] geweigerd*"), zodat elk van de opgegeven motieven op zich kan volstaan om de beslissing te onderbouwen.

2.3.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onderzoekt de aangevoerde schendingen allereerst in functie van het motief dat verzoeker het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende heeft aangetoond, nu hij geen vervoersreservaties voorlegt die aantonen dat hij naar Nederland wenst te reizen.

Verzoeker voert aan dat het voorleggen van een vervoersreservatie niet verplicht is en het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf op eender welke wijze kunnen worden aangetoond. Hij wijst er op dat geen rekening is gehouden met de verschillende voorgelegde relevante stukken om het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf te staven – met name de kopie van zijn eerder toegekend visum, het visumformulier, de paspoorten van zijn partner en dochter, de bewijsstukken dat dit werkelijk zijn dochter is, de uitnodigingsbrief van zijn partner, de bewijsstukken van zijn relatie met zijn partner en de brief van zijn Nederlandse raadsman – en betoogt dat niet wordt gemotiveerd waarom deze stukken niet kunnen worden aanvaard.

De Raad moet inderdaad vaststellen dat verzoeker aan de hand van de door hem voorgelegde stukken duidelijk heeft aangegeven dat hij met zijn reis beoogde een bezoek te brengen aan zijn Nederlandse partner en (meerderjarige) dochter in Amsterdam, net zoals hij dit in het verleden reeds deed, en dit onder meer nu er praktische redenen speelden waardoor een reis naar Jamaica voor zijn partner en dochter op dat ogenblik ongelegen kwam, met name omwille van de studies van zijn dochter en waar de partner net een nieuwe onderneming was gestart.

De Raad kan verzoeker bijtreden dat het voorleggen van een vervoersreservatie geen absolute vereiste is om het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf aan te kunnen tonen en dit ook kan worden aangetoond aan de hand van overige bewijsmiddelen. Het ontbreken van een vervoersreservatie stelt verweerder er niet van vrij het geheel van de voorgelegde stukken ter staving van het doel en de omstandigheden van het verblijf in rekening te brengen en duidelijk te motiveren waarom deze stukken niet kunnen volstaan. Uit de (motivering van de) bestreden beslissing kan evenwel op geen enkele wijze blijken dat verweerder oog heeft gehad voor de door verzoeker ter staving van het reisdoel en de verblijfsomstandigheden aangebrachte stukken. Zoals verzoeker nochtans voldoende aantoont aan de hand van de bijkomende stukken gevoegd bij zijn pleitnota, werden deze stukken wel degelijk door zijn Nederlandse raadsman overgemaakt aan de Belgische ambassade in Kingston, Jamaica. De voorziene motivering is aldus, zoals verzoeker terecht aanvoert, niet afdoende in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en evenmin blijkt dat de bestreden beslissing met de nodige zorgvuldigheid tot stand is gekomen.

2.3.7. Inzake het motief dat verzoeker niet heeft aangetoond te beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor zowel de duur van het voorgenomen verblijf als de terugreis, wordt in de bestreden beslissing verder geduid dat de voorgelegde tenlasteneming niet "*conform aan de wetgeving is"* en dit nu het voorgelegde document niet origineel is. Evenwel duidt verweerder, zoals correct wordt aangevoerd door verzoeker, nergens concreet de wettelijke bepaling(en) waarop hij precies doelt. Om te voldoen aan het doel van de formele motiveringsplicht, en de verzoeker op nuttige wijze in staat te stellen zich in rechte te verdedigen tegen de genomen beslissing, mag nochtans van verweerder worden verwacht dat hij, wanneer hij doelt op welbepaalde specifieke wettelijke bepalingen inzake de vereiste voorlegging van een originele tenlasteneming, concreet duidt om welke bepaling(en) het gaat. Ook wat dit tweede motief betreft, kan verzoeker dus worden bijgetreden dat de voorziene motivering (in rechte) niet afdoende is in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.3.8. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hierover niet anders oordelen.

Verweerder erkent in zijn nota dat verzoeker in zijn aanvraag duidelijk heeft aangegeven dat hij zijn dochter in Nederland wenste te bezoeken en dat hij in dit verband allerlei documenten heeft voorgelegd. Hij stelt dan wel dat de bijlagen waarnaar in het schrijven van de Nederlandse raadsman werd verwezen niet werden gevoegd, maar – zoals reeds werd vastgesteld – toont verzoeker aan de hand van de bijkomende stukken bij zijn pleitnota aan dat deze stukken wel degelijk door zijn Nederlandse raadsman per mail zijn overgemaakt aan de Belgische ambassade in Kingston.

Verweerder wijst verder op artikel 17/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om aan te tonen dat de voorgelegde tenlasteneming steeds het origineel moet zijn. Dit betreft echter een a posteriori motivering in rechte, die niet vermag de onregelmatigheid in de motivering van de bestreden beslissing te herstellen.

De Raad kan ten slotte enkel vaststellen dat het betoog in de nota als zou de bestreden beslissing ook steunen op het motief dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld, feitelijke grondslag mist. Een dergelijk motief is niet te bespeuren in de bestreden beslissing.

2.3.8. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van dit middel dringt zich niet op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2024 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A. DECUYPER	I. CORNELIS